

[Steen Folke]

eller, for at sige det ligeud, reaktionær holdning end den, som kommer til udtryk i stemmeafgivningen fra flertallet af de nordiske lande. I samtlige disse seks sager var der fælles EF-stemmeafgivning. Det beviser naturligvis ikke, at den danske stemmeafgivning havde noget at gøre med det danske EF-medlemskab, men det er dog et ganske stærkt indicium.

Under den 32. generalforsamling var der kun en enkelt sag, der vakte berettiget opmærksomhed i Danmark, nemlig den danske stemmeafgivning vedrørende den internationale deklaration mod apartheid i sport. Ved at undlade at stemme for denne resolution kom Danmark i selskab med et meget lille og eksklusivt udsnit af verdens lande. Resolutionen blev vedtaget med 125 stemmer for, 0 imod og 14, der afstod. De 14 var samtlige EF-lande plus USA naturligvis, samt Island, Østrig, Portugal og New Zealand. Blandt de nordiske lande fik Danmark altså kun følge af Island.

Den EF-afstemte danske stemmeafgivning i FN i efteråret 1977 var næppe uden sammenhæng med det forestående danske formandskab i EF, men den er også led i en mere langsigtet harmonisering af EFs udenrigspolitik, en bestræbelse på med tiden at komme til at tale med én stemme, som det er sagt. Udenrigsministeren fremhævede i sin tale det nære nordiske samarbejde i FN; i virkelighedens verden er det nære EF-samarbejde nok så iøjnefaldende.

Men det er jo ikke kun på det udenrigspolitiske område, at EF-samarbejdet udvikler sig ud over rammerne for, hvad man forsøgte at bilde folk ind ved folkeafstemningen i 1972. Jens Otto Krag's udtalelser om, at der ikke ville blive tale om direkte valg til det såkaldte Europa-Parlament i dette århundrede, kan mange endnu huske, og nu kommer så det første direkte valg til juni næste år. Det direkte valg til EF-parlamentet skal bane vejen for yderligere integration. Planer om oprettelse af en økonomisk-monetær union og en politisk union er klar. Sigtet er opbygningen af en overnational, kapitalistisk superstat. Det siger sig selv, at VS er imod det direkte valgs afholdelse, og vi vil modarbejde yderligere integration og unionsplaner; kampen imod EF går videre.

Udenrigsministeren gjorde en del ud af det valutariske i EF-samarbejdet. VS vender

sig imod planerne om oven i købet i nær fremtid at oprette et såkaldt European Monetary System. Et sådant system er først og fremmest i de store multinationale selskabers interesse og vil i det hele taget yderligere styrke de mest kapitalstærke firmaer og de mest kapitalstærke regioner i EF.

Når det gælder det direkte valg til EF-Parlamentet, slår en hel del af de danske EF-tilhængere syv kors for sig og bedyrer, at der ikke bliver tale om udvidede beføjelser. Lord Reays rapport har vist, hvad indflydelsesrige EF-parlamentarikere mener om den sag. Jeg er klar over, at denne rapport er lagt lidt ned i syltekrukken til efter det direkte valgs afholdelse, men jeg tør godt forudsige, at den vil blive taget op igen, når det nyvalgte EF-Parlament påbegynder sit arbejde.

Det danske NATO-medlemskab er VS som bekendt modstander af. NATOs opgave er at sikre det kapitalistiske systems opretholdelse på globalt plan, herunder også i Danmark. På baggrund af regeringens NATO-politik skurrer udenrigsministerens sniksnak om fred, afspænding og nedrustning fælt i mine ører. Danmark er direkte medansvarlig for oprustningen. Lad mig bare nævne indkøbene af F-16 jagerfly til en 2-3 mia kr., og lad mig nævne, at det har været plat umuligt at få regeringen til at tage afstand fra neutronbomben. Jeg kunne ikke fra min plads bag i salen se, om udenrigsministeren rødmede, da han sagde: »Det fortsatte internationale rustningskapløb giver anledning til dyb bekymring«. Men udenrigsministeren kan måske oplyse, om han blev lidt varm i kinderne.

Blandt de mange brændpunkter på den internationale arena kan jeg kun nå at nævne nogle få. Først Melleløsten.

Der er intet, der tyder på, at Camp David-mødet vil blive et skridt mod en »retfærdig, omfattende og varig fred«, for at bruge statsministerens ord fra åbningsdebatten her for en måneds tid siden. Hvis Camp David fører til nogen resultater, bliver det som led i den del-og-hersk-strategi, hvor det lykkes at spille den ene arabiske stat ud mod den anden med USAs velvillige bistand og applauderet af den danske regering, som altid har stået på Israels side. Under alle omstændigheder bliver der ikke tale om nogen retfærdig fred på det grundlag. Meningen er endnu en gang at sælge palæstinenserne, og